

я збережу для королів вигнання піскові
палати, свою пам'ять кину псам — немов волову кість,
глибоко загребу в чорнозем галас дзвонів і душі,
та проведу шляхи
крізь терня часу просто до твоїх приман і примх.
для горобця я підведу драбину до осінніх виріїв,
на дошці моря виріжу твоє ім'я зубами і засиплю вщерть
густою пристрастю провалля змислів
і лише
тоді —
заллю клепсидру ока
синім вітром та
засну
з усмішкою в пораненій руці.

Збірка « [Нічні перекази](#) ».